

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 26.§ (1) bekezdése alapján az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő.

I.

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az Alaptörvény 24.§ (2) bekezdés c.) pontja és az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. tv. (Abt.) alapján eljárva állapítsa meg a Közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (Kp.) 112.§ (2) bekezdésének alaptörvény ellenességét, és azt az Abt. 41.§ (1) bekezdése alapján semmisítse meg.

Kérelmem indokolásaként az alábbiakat adom elő:

1.

2019. június 20.-án, az 1997. évi LXXXI. tv. módosított 102/C.§ (1) bekezdés alapján nyugdíj átcserélésre irányuló kérelmet terjesztettem elő. Az említett jogszabályi rendelkezések szövegéből, annak szó szerinti értelmezéséből arra a következtetésre is lehetett jutni, hogy kérelmem alapos lehet.

a.) Az ügyben az alábbi határozatok születtek;

Budapest Főváros Kormányhivatalának VIII. kerületi Hivatala Nyugdíjbiztosítási és Adategyeztetési Főosztály 11-13793/2019/3. számú, nyugdíj átcserélési kérelmet elutasító határozata. Fellebbezésem alapján, a

Budapest Főváros Kormányhivatala BP/L556/1030-2/2019 számú elsőfokú határozatot helybenhagyó döntése. Az ez ellen benyújtott kereset elbírálása után, a

Fővárosi és Munkaügyi Bíróság 57.K.33.960/2019/5. számú, a határozat megváltoztatására irányuló keresetet elutasító ítélete, majd, az ez ellen beadott felülvizsgálati kérelemre eljárva, a

Kúria Kfv.VII. 37.675/2020/2. számú alperesi jogutódlást megállapító végzése, és a

Kúria Kfv.VII.37.675/2020/3. számú felülvizsgálati kérelmet visszautasító végzése.

A 3. számú végzés kiegészítésére irányuló kérelemre, a

Kúria Kfv.VII.37.675/2020/5. számú, a kérelmet elutasító végzése, az alábbiak szerint.

2020. március 31.-én az első fokon eljáró bíróság útján, felülvizsgálati kérelmet nyújtottam be a Kúriára, a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 57.K.33.960/2019/5. számú, keresetemet elutasító ítéletével szemben.

A Kúria 2020. augusztus 31.-én kelt – Kfv.VII.37.675/2020/2. számú végzésével megállapította, hogy alperes személyében jogutódlás következett be, majd ugyan ezen a napon kelt 3. számú végzésével a felülvizsgálati kérelmet visszautasította.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Dokumentumazonosító: IV/00062-4/2021	
Érkezett: 2021 JÚN 01.	
Példány: 1	Kezelőiroda:
Melléklet:	dt. 1

Döntését azzal indokolta, hogy a felülvizsgálati kérelmet nem a Kp. 29.§-a alapján megfelelően alkalmazandó, A polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) XLVI. Fejezetében írt 608.§ (1) bekezdése szerinti elektronikus úton terjesztetem elő. A felülvizsgálati kérelem ugyan elektronikus úton érkezett a bíróságra, de nem a 451/2016.(XII.19.) Kormány rendeletben írtak szerinti cégkapun, hanem a képviselőt ellátó ügyvédi iroda ügyfél kapuján, ezért azt, a Pp. 618.§ (1) bekezdés b.) pontja alapján el kellett utasítani. Az elutasítást megalapozó hatásköri szabályokként a felülvizsgálati szabályoknak a Kp. 115.§ (2) bekezdés szerinti, az elsőfokú eljárásra utaló 102.§ d.) pontját, valamint 117.§ (2) bekezdését hívta fel, kimondva, hogy a Kp. 116.§ értelmében a végzés ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Miután álláspontom szerint a végzés fellebbezéssel támadható, kérelmet terjesztetem elő a végzés arra vonatkozó kiegészítése iránt, hogy „a végzéssel szemben fellebbezésnek van helye”, mert erre a Pp. 618.§ (3) bekezdése lehetőséget ad. Megítélésem szerint a visszautasításnak sem álltak fenn a feltételei, ezért kérelmem teljesítésében bízva, fellebbezésemet is előterjesztetem.

A Kúria a végzés kiegészítése iránti kérelmet 5. számú végzésével elutasította.

Álláspontja az volt, hogy a Kp. 112.§ (2) bekezdésének fellebbezést kizáró rendelkezése olyan általános szabály, amely mellett a Pp. szabályai nem vehetők figyelembe, a fellebbezés megengedése már nem illeszthető be a „megfelelő alkalmazás” keretébe.

b.) Az Abt. 26.§ (1) bekezdés b.) pontja alapján hivatkozom arra, hogy az említett ügyben, a rendelkezésre álló döntések alapján jogorvoslati lehetőségem nincs.

Az ügyben sem felülvizsgálati, sem más egyéb eljárás nincs folyamatban.

c.) A Kúria 2020. november 2.-án kelt Kfv.VII.37.675/2020/5. számú végzését 2020. november 4.-én elektronikus úton vettem át, alkotmányjogi panaszomat az Abtv. 30.§ (1) bekezdés szerinti 60 napos határidőn belül, 2020. december 31.-én, ajánlott küldeményként adtam postára.

d.) Az Abt. 26. § (1) bekezdés a.) pontja értelmében mint a sérelmezett eljárásban szereplő volt fél (felperes) terjeszttem elő panaszomat.

e.) Álláspontom szerint a Kp. 112.§ (2) bekezdése Alaptörvény ellenes, mert kizárja a jogorvoslat lehetőségét olyan kúriai végzésekkel szemben, amelyek közigazgatási perben születtek, holott polgári perben, ugyanabban a jogkérdésben jogorvoslatnak van helye. Alaptörvény ellenes azért is, mert a gyakran egyfokú közigazgatás pereket követően már csak a Kúria jár el, - esetenként akár első ízben, első fokú bíróságként hoz döntést – döntései felett semmiféle kontroll nincs, azok akár megfelelnek a jogszabályoknak, akár nem.

A Kúria 5. számú végzésével az általam Alaptörvény ellenesnek minősülő Kp. 112.§ (2) bekezdésére alapítva utasította el kiegészítés és a fellebbezés elbírálásának kérelmét, ezért az 5. számú végzése és ennek következtében 3. számú végzése is alkotmányos alapelveket sért. Jogorvoslatához fűződő jogomtól zár el, az alaptörvény XXVIII. cikkének (7) bekezdésében deklaráltakkal ellentétben.

2.

a.) A Kp. 112.§ (2) bekezdése sérti az Alaptörvény XXVIII. cikkének (7) bekezdésében biztosított jogorvoslathoz való jogot. A jogorvoslat kizárása a perbe vitt kérdés érdemi elbírálásának lehetőségétől zárja el a feleket, függetlenül attól, hogy az érdemi döntés milyen tartalommal született volna meg. Az ügyfélnek alkotmányos joga van annak megismerésére, adott, bíróság elé vitt jogvitájában álláspontja helyes volt-e vagy sem.

b.)

Az Alaptörvény XXVIII. cikkének (7) bekezdése értelmében mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.

A jogorvoslathoz való jog az Alkotmánybíróság értelmezésében ahogy azt 5/1992. (I. 23.) AB határozatában kifejtette, az érdemi határozatok tekintetében a más szervhez vagy (.....) ugyanazon szervezeten belüli magasabb fórumhoz fordulás lehetősége. Ugyanakkor - ahogy arra a határozat utal - az ilyen felülvizsgálatot nem biztosító jogorvoslat nem feltétlenül alkotmányellenes a nem érdemi, nem ügydöntő határozatok esetén. Megítélésem szerint viszont bizonyosan Alaptörvény ellenessé válhat akkor, ha végérvényesen elzárja az érintett személyt az őt érintő jogvita érdemi elbírálásától, azért, mert jogorvoslati kérelmét nem polgári, hanem közigazgatási perben terjeszthette elő.

A 11/2019. (III. 29.) AB határozatban az Alkotmánybíróság úgy foglalta össze e jog lényegét: „Minden jogorvoslat lényegi, immanens eleme a jogorvoslás lehetősége, vagyis hogy a jogorvoslat fogalmilag és szubsztanciálisan tartalmazza a jogsérelem orvosolhatóságát. A jogorvoslat ténylegességének követelménye, vagyis az, hogy a jogorvoslati fórum képes legyen a jogsérelem orvoslására, két elemet foglal magában: egyrészt, hogy a jogorvoslati fórumrendszer igénybevételét nem gátolják-e jogszabályi előírások, másrészt, hogy milyen a jogorvoslat terjedelme, azaz teljeskörűsége, illetve korlátozottsága. A hatékony bírói jogvédelem követelménye része a tisztességes bírósági eljáráshoz való jognak. A jogi szabályozással szemben alkotmányos igény, hogy a perbe vitt jogokról a bíróság érdemben dönthessen. Önmagában a bírói út igénybevételének formális biztosítása ugyanis nem elegendő az eljárási garanciák teljesedéséhez, hiszen az alkotmányos szabályban előírt garanciák éppen azt a célt szolgálják, hogy azok megtartásával a bíróság a véglegesség igényével hozhasson érdemi döntést.”

A fent írtak leglényegesebb megállapításai tehát: A jogorvoslati fórum képes legyen a jogsérelem orvoslására, azt ne gátolják jogszabályi előírások, mert az része a tisztességes bírósági eljáráshoz való jognak is. Alkotmányos igény, hogy a perbe vitt jogokról a bíróság érdemben dönthessen.

A Kp. eredeti 112.§ (2) bekezdéséhez írt indokolás szerint: Alkotmányos követelmény, hogy az, akire a végzés rendelkezést tartalmaz, jogorvoslattal élhessen az eljárást érdemi döntés nélkül befejező, a jogérvényesítését ideiglenesen ellehetetlenítő és olyan egyéb végzésekkel szemben, amelyeknél a perorvoslat későbbi időpontban való biztosítása nem biztosítja a tényleges jogorvoslás lehetőségét.

A Kp. 112.§ (2) bekezdése éppen ezekkel az alapvető és több ízben deklarált alkotmányos elvekkel megy szembe, a jogorvoslás lehetőségét ellehetetleníti, arra a későbbiekben már nem lesz mód, és mindezt oly módon zárja ki, hogy az, minden más esetben, csak az adott esetben nem gyakorolható. Olyan szabályról van tehát szó, amely a fenti alkotmánybírószági határozatban foglaltakkal ellentétesen a jogorvoslati fórumrendszer igénybevételét gátolja.

A rendelkezés Alaptörvény ellenességét az alábbi tények is alátámasztják.

- A Pp. és a Kp. is egyidőben, 2018. január 1-én lépett hatályba. A Pp. 618.§ (3) bekezdése egyértelműen leszögezi, amennyiben a felülvizsgálati kérelem visszautasításra kerül, azzal szemben fellebbezésnek van helye. A felülvizsgálati kérelem visszautasítása a Pp. 415.§-a értelmében a Kúria hatásköre, a fellebbezés ezért a Kúria végzését érinti. Nem vitásan történt arra való utalás is a Kp. 112.§ (2) bekezdéshez írt indokolásában, hogy a Kúria végzésével szemben azért nincs helye jogorvoslatnak, mert nincs olyan további fórum, amely az ügyben eljárhatna. Mindez nyilvánvalóan nem indok és téves hivatkozás akkor, amikor azt a Pp. 618.§ (3) bekezdése megengedi, azaz, a fórum kérdése megoldható/megoldott. (Például adott kérdésben a Kúria másik tanácsa dönt) A Kp. 112.§ (2) bekezdése ezért a jogorvoslathoz fűződő alkotmányos jogot súlyosan sérti.
- A Kp. 112.§ (2) bekezdése éppen a közigazgatási perekben zárja ki a jogorvoslat lehetőségét, amelyek a Kp. szabályai miatt alapvetően egyfokú eljárássá alakultak, szűkítve ezzel is a jogorvoslati lehetőségek körét. Nem mellőzhető az a szempont sem, hogy a közigazgatási perek jellemzően nem magukat egyenrangúnak tekintő, mellérendeltségi viszonyban álló személyek között, hanem a magán,-vagy jogi személyek és az állam vagy állami szervek, hatóságok között folynak. Az állampolgár, illetve nem közjogi jogi személy kimondva, kimondatlanul is alárendelt félnek érzi magát az adott perjogi konstrukcióban.
- Az elektronikus eljárások szabályainak téves alkalmazásával előállott helyzet miatti elutasító bírósági döntéseknél minden esetben van lehetőség reparálásra, akár fellebbezés, akár ismételt beadás formájában. Egyedül a Kp. 112.§ (2) bekezdése zárja el ettől a lehetőségtől az ügyfeleket.
- A Kp. hivatkozott szabálya azért is Alaptörvény ellenes, mert ha a Kúria tévedésének lehetőségét egy meghatározott kérdésben elfogadják a Pp. szabályai, ugyanazon kérdésben nem tekinthetjük tévedhetetlennek, ha közigazgatási perrel van szó.
- Nincs jogorvoslatra lehetőség egy jogszabály sértően – első fok módjára - meghozott végzéssel szemben, ha például, a jogutódlás kérdésében döntöttek tévesen

Kérelem:

A fenti indokok alapján kérem a tisztelt Alkotmánybírószágot, hogy az Alaptörvény 24. cikkének (2) bekezdés c) pontja alapján eljárva, alkotmányjogi panaszomat az Abt. 29.§-

a értelmében fogadja be, majd az Abt. 26.§ (1) bekezdés a.) és b.) pontja alapján állapítsa meg, hogy a Kp. 112.§ (2) bekezdése az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésével ellentétes, és azt, a 41.§ (1) bekezdése értelmében semmisítse meg, illetve a 45.§ (4) bekezdése értelmében állapítsa meg, annak, a jelen ügyben való alkalmazhatatlanságát.

II.

Alkotmányjogi panaszomat az Alaptörvény 24.§ (2) bekezdés d.) pontja, az Abt. 27.§ (1) bekezdés a.) és b.) pontja alapján is elterjesztem. Álláspontom szerint a Kúria Kfv.VII.37.675/2020/5., és Kfv.VII.37.675/2020/3. számú végzései – a Kp. 112.§ ának (2) bekezdése alkalmazhatósága mellett, illetve ellenére is, attól függetlenül - Alaptörvény ellenesek, sértik az Alaptörvény XXVIII. cikkének (1) és (7) bekezdését, 28. cikkét, és a T.) pontban írt alapelveket is, ezért azokat az Abt. 43.§-a alapján semmisítse meg.

Kérelmem indokolásaként az alábbiakat adom elő:

1.

a.) Az eljárás alapját képező ügyben az I. rész 1. a. alatti határozatok születtek;

Budapest Főváros Kormányhivatalának VIII. kerületi Hivatala Nyugdíjbiztosítási és Adategyeztetési Főosztály 11-13793/2019/3. számú, nyugdíj átcserélési kérelmet elutasító határozata,

Budapest Főváros Kormányhivatala BP/L556/1030-2/2019 számú azt helybenhagyó határozata

Fővárosi és Munkaügyi Bíróság 57.K.33.960/2019/5. számú, a határozat megváltoztatására irányuló keresetet elutasító ítélete,

Kúria Kfv.VII. 37.675/2020/2. számú alperesi jogutódlást megállapító végzése,

Kúria Kfv.VII.37.675/2020/3. számú felülvizsgálati kérelmet visszautasító végzése,

Kúria Kfv.VII.37.675/2020/5. számú, a 3. számú végzés kiegészítésére irányuló kérelmet elutasító végzése, az alábbiak szerint.

Ahogy azt korábban eladtam, 2020. március 31.-én felülvizsgálati kérelmet nyújtottam be a Kúriára, a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 57.K.33.960/2019/5. számú, keresetemet elutasító ítéletével szemben, amelyet a Kúria 3. számú végzésével visszautasított. Indokai szerint a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 608.§-ának megsértésével terjesztettem elő. Döntését azzal indokolta, hogy a felülvizsgálati kérelmet nem a Kp. 29.§-a alapján megfelelően alkalmazandó Pp. XLVI. Fejezetében írt 608.§ (1) bekezdése szerinti elektronikus úton terjesztettem elő. A felülvizsgálati kérelem ugyan elektronikus úton érkezett a bíróságra, de nem a 451/2016.(XII.19.) Kormány rendeletben írtak szerinti cégkapun, hanem a képviselőt ellátó ügyvédi iroda ügyfél kapuján, ezért azt, a Pp. 618.§ (1) bekezdés b.) pontja alapján el kellett utasítani. Az elutasítást megalapozó hatásköri szabályokként a felülvizsgálati szabályoknak a Kp. 115.§ (2) bekezdés szerinti,

az elsőfokú eljárásra utaló 102.§ d.) pontját, valamint 117.§ (2) bekezdését hívta fel, kimondva, hogy a Kp. 116.§ értelmében a végzés ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Miután álláspontom szerint a végzés fellebbezéssel támadható, kérelmet terjesztettem elő a végzés arra vonatkozó kiegészítése iránt, hogy „a végzéssel szemben fellebbezésnek van helye”, mert erre a Pp. 618.§ (3) bekezdése lehetőséget ad, egyben fellebbezésemet is előterjesztettem. A Kúria a végzés kiegészítése iránti kérelmet 5. számú végzésével azzal utasította el, hogy a Kp. 112.§ (2) bekezdésének fellebbezést kizáró rendelkezése olyan általános szabály, amely mellett a Pp. szabályai nem vehetők figyelembe.

Ahogy arra a nyilatkozatomat a fentiek szerint megtettem, az Abt. 27.§ (2) bekezdés a.) pontja szerint az ügy felperese voltam, a sérelmezett végzést 2020. november 4.-én átvettem, felülvizsgálati kérelmemet 2020. december 31.-én adtam postára, az adott ügyben valamennyi jogorvoslati lehetőségemet kimerítettem. Bírósági vagy egyéb eljárások e tárgyban nincsenek folyamatban.

e.) Álláspontom szerint a Kúria Kfv.VII.37.675/2020/5. és ezáltal 3. számú végzése is Alaptörvény ellenes, elsősorban azért, mert a fellebbezési jogot elutasító végzésében a jogorvoslati lehetőséget Alaptörvény ellenesen a XXVIII. cikk (7) bekezdésébe ütköző értelmezéssel zárta ki, a jogorvoslati jogot szűkítően értelmezte. Ennek következtében a 3. számú végzés vizsgálatára sem kerülhetett sor, ezzel kizárva az ügy érdemi elbírálását.

2.

A Kúria sérelmezett eljárása sérti a jogorvoslathoz, a tisztességes eljáráshoz fűződő, az Alaptörvény XXVIII. cikkének (1) és (7) bekezdésében biztosított jogaimat, és az ellentétes az Alaptörvény T.) cikkében írtakkal is.

A Kp. 112.§ (2) bekezdése alaptörvényellenességének kérdésétől is függetlenül, álláspontom szerint sérült a jogorvoslathoz fűződő jogom, mert a Kúria a jogszabályokat alaptörvény-ellenesen, a jogorvoslat tekintetében szűkítő tatalommal és önkényesen értelmezte.

A Kúria 5. számú végzése indokolásának [5] szakasza alatt, az alábbiakat fejti ki.

„A Kp. 115. § (2) bekezdése alapján a felülvizsgálati eljárásban a fellebbezésre vonatkozó szabályokat kell megfelelően alkalmazni, a 99. § (3) bekezdése szerint pedig a másodfokú eljárásban az elsőfokú eljárásra és határozatokra vonatkozó szabályokat a fellebbezésre vonatkozó fejezetben foglalt eltérésekkel kell alkalmazni; mivel a Kp. 102. § (1) bekezdése külön felsorolja a fellebbezés visszautasításának esetköreit, a Kp. 48. §-a a jelen eljárásban nem alkalmazandó. A Kp. 29. § (1) bekezdésének utaló szabálya alapján a Pp. elektronikus kapcsolattartásra vonatkozó szabályai mögöttes normarendszerként érvényesülnek a közigazgatási eljárásokban, azokat a Kp. szabályaival összhangban kell értelmezni. A Kp. 112.§-a határozza meg, hogy mely végzések ellen van helye fellebbezésnek, a fellebbezési jog tekintetében a Pp. szabályai nem alkalmazhatóak, azt a Kp. maga szabályozza. Mivel a jelen eljárásban elsődlegesen érvényesülő Kp. 112. § (2) bekezdése általános jelleggel zárja ki a fellebbezés lehetőségét

a Kúria végzései ellen, így ennek a Pp. alapján történő megengedése nem felelne meg a Kp. 29. (1) bekezdésében írt „megfelelő alkalmazásnak”. ”

A Kúria utalás szintjén sem említi a Pp. 618.§-ában írtakat. Annak ellenére, hogy a 3. számú visszautasító végzésében hosszasan foglalkozik ezzel a kérdéssel, és a felülvizsgálati kérelem visszautasítását erre alapította. A 3. számú végzésben ugyanis [4]-[8] szakaszok alatt azt fejtette ki, hogy a felülvizsgálati kérelem a Kp. 29.§(1) bekezdés alapján alkalmazandó Pp. XLVI. Fejezetében írt szabályok, közelebbről a 618.§ (1) bekezdés b.) pontjával ellentétes módon érkezett a bíróságra, ezért azt a Kp. 115.§ (2) bekezdés szerint alkalmazandó 102.§ d.) pontja, valamint Kp. 117.§ (2) bekezdés alapján vissza kellett utasítani.

A Kúria szerint a jogorvoslat „megfelelő” alkalmazása az említett két végzés szerint tehát az alábbiakat jelenti;

- A felülvizsgálati eljárásban alkalmazni kell a Kp. fellebbezési eljárás szabályait, míg az elsőfokú eljárás szabályait azért nem, mert a Kp. önálló visszautasítási jogot biztosít. Ebből az következik, hogy a végzéssel szemben nincs helye fellebbezésnek, mert arra, csak az első fokú eljárás szabályai adtak volna lehetőséget. Ha a Pp. szabályait mégis alkalmazni kellene – már pedig a Kp. szerint kell – nincs helye fellebbezésnek, mert ez a Kp. 112.§ miatt nem fér bele a „megfelelő” alkalmazás tartományába, e vonatkozásban a Pp. egyéb szabály hiányában csak mögöttes szabály, akkor is, ha a visszautasításra a Pp. alapján került sor.

- A Pp. szabályait adott esetben annak ellenére mögöttes jogszabályként értékeli, hogy jogi képviselő például csak elektronikus úton terjesztheti elő beadványait, de erre a személyesen eljáró ügyfélnek is lehetősége van. Ezekre az eljárásokra pedig csak a Pp. szabályai alkalmazhatók, mert a Kp e vonatkozásban nem tartalmaz szabályozást, fel sem merülhet a Pp. ez esetben mögöttes jellege.

- A végzés fellebbezéssel azért sem támadható, mert azt, a Kp. 112.§ (2) bekezdése teljes körűen kizárja és ez mint az egész eljárásra kiterjedő általános szabály akadályozza a Pp. megfelelő szabályainak az alkalmazását, amely alapján jogorvoslattal lehetett volna élni, ide értve a Pp. 618.§ (3) bekezdését is.

A Kp.-nak a szabályrendszere a felülvizsgálati eljárásra nézve bizonyos szempontból valóban szűkszavú, ezért utal a Kp. 115.§ (2) bekezdése a fellebbezési eljárás szabályaira. Az adott ügyben viszont nem volt fellebbezési eljárás, amiből az alábbiak következhetnek:

- Egyáltalán nem alkalmazhatóak a fellebbezési eljárás szabályai, így nincs lehetőség az első fokú eljárás szabályainak az alkalmazására sem, ezért egyéb szabály hiányában a Kp. 29.§ (1) bekezdés alapján alkalmazni kell a Pp. 618.§ (3) bekezdését, vagy;
- A fellebbezési szabályokat is alkalmazni kell, úgy, mintha azok felülvizsgálati szabályok is lennének, Ahogy arra az ide, valamint a Kp. 102.§-ához fűzött Kommentár is utal: „Garanciális szabály, hogy a fellebbezést visszautasító végzés

ellen fellebbezésnek van helye [Kp. 104. § (1) bekezdés és 48. § (4) bekezdés].” Ebből következik, hogy a felülvizsgálati kérelmet visszautasító végzés is támadható jogorvoslattal.

Fentieket összefoglalva: A „megfelelő alkalmazás” a Kúria szerint azt jelentette, illetve jelentheti-e azt, hogy ugyanannak a törvényhelynek az egyik bekezdését alkalmazni kell – a 3. számú végzés erre hivatkozva utasította vissza a felülvizsgálati kérelmet, - míg az adott bekezdés alkalmazásával okozott jogsérelem orvoslására vonatkozó további rendelkezéseit nem. A szankciós norma alkalmazásra kerül, míg a reparációs nem.

Abban az esetben ugyanis, ha a Kúria a Pp. szabályai szerint eljárva utasítja vissza a felülvizsgálati kérelmet, a Pp. szerinti jogorvoslatot is biztosítani kellett volna. Nem teheti meg, hogy a jogorvoslati jog kizárása érdekében, a Kp. szabályaira tér vissza. Annál is inkább ez a helyzet, mert a Kp. és a Pp. a kérelem benyújtásának napján a visszautasítás okát nem azonos tartalommal szabályozta.

Abban az esetben pedig, ha a Kp. szerint jár el, és a Pp. szabályaira nem utal, a Kp.-t teljes körűen kellett volna alkalmazni az eljárás adott szakaszában. A hatályos jogszabály alapján nem utasíthatta volna vissza a kérelmet, de éppen ilyen és hasonló tévedések kiküszöbölés miatt a Kp. 102.§ (2) bekezdése szerint a fellebbezést is meg kellett volna engednie, a Kp. 112.§-ával együttesen történő megfelelő értelmezés mellett.

A két eljárási szabály felváltva történő, bármelyik változat esetében is, a jogorvoslat kizárására irányuló alkalmazása önkényes és jogorvoslati jogomtól foszt meg, ezért az, az Alaptörvény XXVIII. cikkének (7) bekezdésébe és egyben a 28. cikkébe ütközik,

A 3/2017./II.25.) AB határozatban és a 16/2016./X.20.) AB határozatban kifejtettek szerint; a bíróság jogalkalmazása során az alapvető jog alkotmányos tartalmának értelmezésére vonatkozó követelményeit nem alkalmazhatja megszorítóan, előidézve ezzel az alapvető jog alkotmányos tartalmának korlátozó értelmezését.

Ahogy azt a Pp. 425.§-ához fűzött magyarázat is kiemeli, és amelynek a közigazgatási perekben is irányadónak kell lennie: A közvetlenül támadható bírósági döntés megsemmisítésének lehetősége megkerülhetlenné tette a bíróságok számára az Alaptörvény 28. cikkének alkalmazását, mely szerint a jogszabályokat az Alaptörvénnyel összhangban kell értelmezni, annak meg kell felelni a józan észnek és a közjónak, erkölcsös és gazdaságos célt kell szolgálni. Az Alaptörvény 28. cikke e tekintetben világosan fogalmaz: a rendes bíróságoknak nem közvetlenül kell alkalmazniuk az Alaptörvényt a jogszabályok helyett, hanem a jogszabályokat kell az Alaptörvénnyel összhangban értelmezniük. (.....) Az Alaptörvény és a jogszabályok közötti esetleges, értelmezéssel kiküszöbölhetetlen kollíziót viszont csak az Alkotmánybíróság oldhatja fel.

Nem vitatható, hogy a bíróságok eljárásában eldöntendő jogértelmezési, és ténykérdések felülmérlegelésére az Alkotmánybíróságnak nincs hatásköre. Úgy gondolom, adott esetben nem egyszerű jogértelmezési kérdésről, hanem annak minőségéről, további vetületéről is, vagyis arról is szó van, hogy a jogértelmezés milyen

mértékben és módon szolgálja, vagy éppen sérti az Alaptörvény 28. cikkében kifejtett alapelveket.

A Kúria 5., és 3. számú végzése ezekkel az alkotmányos alapelvekkel, az Alkotmánybíróság határozataiban foglaltakkal megy szembe, ezért sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdését. A jogorvoslatra vonatkozó szabályokat szűkítően alkalmazza, ezért elzár attól a lehetőségtől, hogy ügyemet érdemben be lehessen fejezni.

3.

A fenti kérdéskörhöz kapcsolódva nem kerülhető meg az alábbi kérdés sem.

A Kúria 3. számú végzésében a Kp. 117.§ (2) bekezdése alapján hozott elutasító döntést. Utalt a Kp. 115.§ (2) bekezdése szerinti másodfokú eljárásra vonatkozó szabályokra, amelynek alapján a Kp. 99.§ (3) bekezdése értelmében az elsőfokú eljárásra és a határozatokra vonatkozó szabályokat is megfelelően alkalmazni kellett. Ennek során jutott el az első fokú bíróság hatáskörét szabályozó, 2020. március 31.-én, vagyis a felülvizsgálati kérelem benyújtásának napján hatályos 102.§ d) pontjában írt, visszautasítási okhoz. Ennek egyik esete, ha a beadványok elektronikus előterjesztésére köteles fellebbezésre jogosult a fellebbezést nem elektronikus úton, nem a kötelezően használandó elektronikus úrlapon vagy elektronikus elérhetősége megjelölése nélkül terjeszti elő. A felülvizsgálati kérelem mindezen feltételeknek megfelelt, az elektronikus úton lett benyújtva, kötelezően használandó elektronikus úrlapon, és a jogi képviselő elektronikus címének feltüntetése mellett. A Kúria 3. számú végzésében hivatkozott feltétel, „elektronikus úton, de nem a jogszabályban meghatározott módon terjesztette elő”, a Pp. 618.§ (1) bekezdés b.) pontjának szövege volt [6], mert az, a Kp. 102.§ d.) pontjának még nem volt előírása. A felülvizsgálati kérelem visszautasítása ennek ellenére mégis e szabályra is utalva történt meg [9], az adott norma szöveggel ellentétben, attól eltérően. A „elektronikus úton, de nem a jogszabályban meghatározott módon terjesztette elő” szövegrész csak 2020. április 1.-től vált norma szöveggé. ezzel nem vitásan összhangba került a Kp. 2020. január 1.-től hatályos 48.§ (1) bekezdés l.) pontjával, valamint a Pp. 618.§ (1) bekezdés b.) pontjával. (Amit ugyan alkalmazott a Kúria, csak a § további rendelkezéseit mellőzte) Az elutasítás mégis a Kp. 102.§ d.) pontja szerint történt a 3. számú végzés szerint, ez azonban a fellebbezési és felülvizsgálati szabályoknak 2020. március 31.-én, a kérelem benyújtásának időpontjában még nem volt előírása.

Az 5. Számú, a jogorvoslati jogra vonatkozó kérelmet elutasító végzés indokolásában arra utal, hogy az elutasításra – egyebek mellett – a Kp. 102.§ (1) bekezdés d.) pontja alapján került sor, ami egyrészt nem egyezik a 3. számú végzéssel, [9], másrészt, a 102.§-nak nem voltak 2020. március 31.-én bekezdései. A 2020. április 1.-től hatályos módosítás egészítette ki a 102.§-t, azzal a figyelemre méltó új (2) bekezdés alatti szabállyal, hogy az (1) bekezdés d.) pont szerinti elutasítás esetében fellebbezéssel lehet élni.

A jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. tv. 2. § (2) bekezdés kimondja, hogy jogszabály a hatálybalépését megelőző időre nem állapíthat meg kötelezettséget, kötelezettséget

nem tehet terhesebbé, valamint nem vonhat el vagy korlátozhat jogot, és nem nyilváníthat valamely magatartást jogellenessé.

Az Alaptörvény T) cikk (1) bekezdés szerint általánosan kötelező magatartási szabályt az Alaptörvény és az Alaptörvényben megjelölt, jogalkotó hatáskörrel rendelkező szerv által megalkotott, a hivatalos lapban kihirdetett jogszabály állapíthat meg.

Még nem hatályos jogszabályi rendelkezés alkalmazásával sérült az Alaptörvény T) cikkében írt követelmény is, és sérült egyben az Alaptörvény XXVIII. cikkének (1) bekezdésében és 28. cikkében írt, tisztességes eljáráshoz fűződő jogom is.

Kérelem:

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a fenti indokok alapján az Alaptörvény 24. cikkének (2) bekezdés d) pontja alapján eljárva alkotmányjogi panaszomat az Abtv. 29.§-a alapján fogadja be. Annak elbírálása során az Abtv. 27.§ (1) bekezdés a.) pontja alapján állapítsa meg, hogy a Kúria Kfv.VII.37.675/2020/5, és Kfv.VII.37.675/2020/3. számú végzése a jogorvoslathoz és a tisztességes eljáráshoz fűződő jogomat az Alaptörvény XXVIII. cikkének (1) és (7) bekezdésében, valamint 28. cikkében foglaltak ellenére sértik, azok ellentétesek az Alaptörvény T.) pontjában írt alapelvekkel is, és azokat az Abtv. 43.§ (1) bekezdése értelmében semmisítse meg.

Ezzel remélhetőleg megnyílik az út a felülvizsgálati kérelem érdemi elbírálására, legyen annak bármi is az érdemi befejezése.

Kérelmem kapcsán, az alábbiakat kívánom még előadni:

A Kúria 3. sorszám alatti végzésében, korábbi gyakorlatára utalva, hivatkozott az előtte folyamatban volt Kfv.35.011/2019, Kfv.35.012/2019, és Kfv.35.015/2019 szám ügyeire, amelyek a tisztelt Alkotmánybíróság előtt is elbírálásra kerültek, IV/00727/2019, IV/00728/2019 és 00729/2019. szám alatt. Megítélésem szerint ezek az ügyek az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (Abtv.) 31.§ (1) bekezdését nem merítik ki, illetve nem képezik akadályát annak, hogy jelen alkotmányjogi panaszt benyújtsam.

Az adott ügyekben az alkotmányjogi panasz azért került beadásra, mert az indítványozó szerint a jogorvoslati joga több szempontból is sérelmet szenvedett igazolási kérelme és hiánypótlási kötelezettségének vizsgálata, elbírálása körében. A kérelmek azért kerültek elutasításra, mert a Kúria tévesen értelmezte a késedelem okát, a hiányok pótlásának módját. Az Alkotmánybíróság határozata szerint, „annak megállapítása, hogy az indítványozó milyen módon terjesztette elő a felülvizsgálati kérelmet és az igazolási kérelmet, egyrészt ténykérdésnek minősül, másrészt olyan jogértelmezési kérdések, amely kérdések vizsgálata...nem tartozik az Alkotmánybíróság hatáskörébe”. Ezen túlmenően „az indítványozó az Alaptörvény XXVIII. cikkének (7) bekezdésére hivatkozva állította, kizárólag az igazolási kérelem tárgyában hozott döntés kapcsán – jogorvoslathoz való jogának sérelmét. E sérelem lényegét abban jelölte meg, hogy a Kúria e döntése során elmulasztotta a fellebbezés lehetőségét biztosítani. A „mulasztás”

a döntés következménye ellenére sem tekinthető sem az ügy érdekében hozott döntésnek, sem az eljárást befejező egyéb bírói döntésnek.”

Az Alkotmánybíróság döntése a Pp. 618.§-ának értelmezésére illetve alkalmazhatóságára, az ide kapcsolódó jogorvoslati kérdésekre nem tér ki. Jelen alkotmányjogi panaszomat pedig a fenti § Alaptörvénnyel ellentétes értelmezésére és alkalmazására, továbbá az I. részben a Kp. 112.§-ának Alaptörvény ellenes voltára alapítom.

Megítélésem szerint kérelmem elbírálását az alkotmányjogi panasz visszautasításáról szóló 3477/2020. (XII. 22.) AB végzés sem akadályozza. A határozat [12] szakasza szerint ugyanis„alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés a Kp. 112. § (2) bekezdése, a Kp. 48. § (1) bekezdés I) pontja, a Pp. 618. § (1) bekezdés b) pontja és az Alaptörvény II. cikkét, a XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdését illetően nem merül fel a panaszban foglaltak alapján.”

Tisztelettel

Előttünk mint tanuk előtt:

